

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 128.

Femte Session.

40de Møde.

Onsdagen den 30te November.

(Forts.)

Eschering: Jeg troer ikke, at der er nogen Uovereensstemmelse mellem den Klage, som Eteren af Skibet „Calcutta“ har ført for det sidste ærede Medlem, og den Ikkelage, han har fremført for Marineministeren; thi i den første Befklagselse ligger jo kun aabenbart, at han har beklaget sig over den umiddelbare Grund til, hvad der er skeet, og i den anden — i hans Ikkelage for Marineministeren — ligger kun en Erkjendelse af, at der med Hensyn til dette Skib er skeet, hvad der sædvanlig seer, uden at han har villet bedømme, om dette er det Rigtige eller ikke, samt at han ikke var strengt taget berettiget til at klage; saaledes kunne disse to Ting forenes. Men det forekommer mig at indeholde det største Beviis for, at, hvor rigtigt der end efter Sædvane har været handlet i det foreliggende Tilfælde, saa er det dog ikke rigtigt efter det, man maatte ønske skulde skee i Fremtiden. Den ærede Minister har jo selv erklæret, at han har ladet udsædige en Mængde trykte Meddelelser, som skulde omdeles saavidt som mulig til de forskjellige vedkommende Personer; deri ligger en Anerkjendelse af, at det er rigtigt, at enhver Person, som det kan vedkomme, faaer, foruden den fornødne Bekjendtgjørelse i Avisen, en umiddelbar Bekjendtgjørelse, saa at sige, stukken i Haanden. Nu har den høitærede Minister sagt, at efter den almindelige Forretningsorden, som fandt Sted mellem Ministerierne, saa vare 1500 af disse Exemplarer sendte til Finantsministeriet, men deri troer jeg ligger den hele Feil; deri, at man har valgt den sædvanlige Forretningsorden for

et Tilfælde, hvor en sædvanlig Forretningsorden slet ikke kan passe. Disse 1500 Exemplarers Betydning var kun meget ringe, naar de ikke kom saa hurtigt som muligt til de Steder, hvor de kunde gjøre Virkning; og det er en meget for lang Omvei for at faae dem til Helsingør, at sende dem fra Marineministeriet gennem Finantsministeriet. De vare blevne sendte langt hurtigere med Dampbaaden umiddelbar til Helsingør, og derved kunde ikke føres nogen Klage over, at Marineministeren var traadt ind paa et Gebeet som den ærede Minister ikke fuldkommen behersker; thi han kunde, om han ikke vilde lade dem levere i Helsingør til Betjente, som staae under Finantsministeriet, lade dem levere til Personer, som staae under Marineministeriet og ved Hjælp af hvilke han, indtil Finantsministeriets givne Ordre derom kom til Toldvæsenet, kunde have sørget for, at det Fornødne var skeet.

Jeg er ogsaa overbevist om, at, om han havde sendt dem umiddelbart til Toldvæsenets Betjente, og med det Samme havde meddeelt Finantsministeriet, at noget Saadant var skeet, saa vilde det heller ikke betragtes som Noget, der gik udenfor den bestaaende Forretningsorden. I dette ene Punkt troer jeg, som sagt, ligger denne Sags Afgjørelse. — Nu dreier Sagen sig jo egentlig om: har Finantsudvalget været — jeg siger ikke, berettiget, men opfordret til at bringe denne Sag under Behandling paa den Maade, som det er skeet; det vil sige — bringe den ind i Betænkningen, og da lade det beroe paa Marineministerens selv, om han vilde bringe den til Forhandling, eller ikke, eller har Finantsudvalget i den Henseende havt Uret. Jeg troer, at en Forhandling med Marineministeriet